

Olv.: 2Krón 36,14-16.19-23 – Ef 2,4-10 – Jn 3,14-21
Jézus és Nikodémus

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Minden vasárnap hálaadás, az örvendezés napja, hiszen azt tudatosítjuk magunkban, hogy az Isten szeret bennünket, Fiát adta értünk. A középkori gondolkodás szerint a bűnbe süllyedt világba eljön a Szeretet, Isten szeretete Jézus Krisztusban.

Nagyböjt közepén vagyunk. Az egyház ma rózsaszínű miseruhát használ, mert ez az örvendezés vasárnapja. Már a X. században ezen a vasárnapon a pápa rózsaszínű rózsát szentelt és szent olajjal megjelölte a keresztet. A kereszt két szárának találkozási pontjára helyezték a rózsákat és a szent olajat. Magdolna cselekedetére gondoltak vissza, aki olajjal öntözte Jézus lábát, a halálára tette ezt. Ebből a halálból támadt az Élet.

Erre emlékeztet nagyböjt 4. vasárnapján ez a szín. Minket mindenképpen arra figyelmeztet, hogy az Isten szeret bennünket és ez hallatlan nagy ajándék.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nagyböjt közepéhez érkezünk. Ma a hitünkkel kapcsolatosan kapunk ajándékképpen egy nagyon fontos üzenetet. Egyetlen mondattal így lehet összefoglalni:

A mi hitünk Jézus Krisztussal való kapcsolatunkban gyökerezik!

Ez a mai vasárnap rendezi a krisztusi kapcsolatunkat és bátorít abban, hogy nap mint nap meghozzuk döntéseinket. A modern ember életét, gondolkodásmódját két kérdéskör határozza meg.

Az egyik : ***Mindent akarunk, de azonnal!***

A másik : ***A teljesítmény. Csak az az ember számít, aki teljesít.***

Mindkettő összefügg a hitünkkel.

Az egyik kérdéskör: ***Mindent akarunk, de azonnal!***

Szakemberek mondják ezt rólunk. Nem szeretünk várni, nincs türelmünk. Úgy gondoljuk, a boldogságunk azon múlik, hogy amit szeretnénk, azt azonnal el is érjük. A reklámok, a hitelre vásárlás reklámjai erre építenek. Ennek aztán micsoda következményei vannak, azt éppen mi magyarok egészen sajátosan szenvedjük.

Hol van annak helye, hogy meggondoljuk, mire is van szükségünk,
hogy az ember takarékoskodjon,
hogy majd akkor veszek meg valamit,
amikor annak meg vannak a feltételei, meg van a fedezete?

Ez a felelősségteljes gondolkodás mintha nem is létezne!

Ennek az a következménye, hogy tele vagyunk panasszal.

Tele vagyunk elégedetlenséggel, miközben ha valóban őszinték vagyunk, akkor legalább csendben mondjuk ki azt, hogy nem is élünk olyan rosszul. De akár még azt is lehet mondani, hogy jól élünk.

Ez a fajta gondolkodás sajnos mindenre rányomja a bélyegét, a kapcsolatainkra is.

Emberi kapcsolatainkban is addig vagyunk egymásnak fontosak, míg az a másik nekem szolgál, szolgálja a törekvéseimet, célkitűzéseimet, ha már nem, akkor jöjjön helyette valaki más. De így vagyunk a társaskapcsolatainkban is, a házasságokban, és a ma már gondolkodásunkban sajnos létjogosultságot nyert élettársi kapcsolatainkban is ez van.

Ha valami nem stimmel, valami nem úgy működik, ahogy az ember elgondolja, valami probléma, gond van, akkor jöjjön más, aki talán jobb. Számtalanszor hallom itt a kórházban is a betegek megnyilatkozásaiból, hogyan gondolkodnak az emberek. Keresik az orvost és ha nem jön azonnal az az eredmény, amit vártak, amit szerettek volna, akkor keressünk egy jobb orvost. Ezek az emberi gondolatok bennünk vannak, de

sokkal de sokkal több megfontoltságra van szükségünk.

Az evangéliumban hallottuk: “Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda.” Ez az, ami meghatároz mindent. Utána szó van az ítéletről is. Mintha itt lenne valamilyen fajta sajátos gondolkodása az Istennek.

Nem arról a régi fajta gondolkodásról van szó, hogy az embert majd megítélik, majd jön az ítélet. Gondolhatunk a Bibliának arra a képére is, hogy majd jobbára, meg baljára állítja az Isten az embereket. Kit ide, kit oda. Hanem arról, hogy

aki hisz Isten Fiában, az már átment a halálból az életbe!

Azt mondja Jézus: “Aki nem hisz az Isten Fiában, az már most megítéltetett.”

Ez azért fontos, mert ez teljes egészében átalakítja gondolkodásunkat az ítélettel kapcsolatosan, következésképpen az Istennel és egymással való kapcsolatunkban.

E szerint a hitünkről is egészen másképpen gondolkodunk. Ez arról szól, hogy az életünkben nem az utolsó nap, meg az utolsó óra a legfontosabb, amit oly sokszor emlegetünk. Ezt az utolsó órát minél távolabbra szeretnénk kitolni. Még az nincs itt, még messze van. Ez meghatározza azt is, hogy nem is döntünk, mert még messze van....

***Ezt az utolsó napot, ezt az utolsó órát
teljesen a mai napunk határozza meg,
az, ahogy ma döntünk.***

Hallottuk, aki Jézus mellett dönt, az már átment a halálból az életbe. Ez a döntés nem azokkal a kérdésekkel kapcsolatos, amelyekben mi talán a boldogságunkat véljük megtalálni. Bár fontosak lehetnek mindezek, hogy mit birtokolunk. Fontos lehet az, hogy kivel és hogyan tartozunk össze. Fontosak a szakmai kapcsolatok is. De valójában boldoggá nem ez tesz bennünket.

***Boldoggá az tesz bennünket, hogy a döntésünket
az istenszeretetre és az emberszeretetre vonatkoztatva hozzuk - e meg?***

“ Mit használ az embernek, ha az egész világot is megnyeri, de lelkének kárát vallja?”

Oly sokszor halljuk ezt a mondatot. Mi csupán hisszük mindazt, amit leírtak, amit tanítottak évszázadok óta, vagy

hiszünk Neki, hiszünk Benne?

Ez a kapcsolatainkban konkrét. Jézus ezért kapcsolja össze az istenszeretetet a felebaráti szeretettel, az emberszeretettel. Hiszünk Neki, hiszünk-e Benne?

Ha igen, akkor ez határozza meg az egymással való kapcsolatunkat.

Akkor ez lesz számunkra a legfontosabb,
 hogy hogyan is tartozunk egymással össze?
 Mivel tartozunk egymásnak? Mit tehetünk egymásnak?
 Ha ezt tisztességesen, becsületesen végiggondoljuk,
 akkor minden megváltozik.

Ezek a kérdések, hogy mit tehetek érte, hogyan szerezhetek neki örömet, mi válna javára, ezek az én életemnek is az építői. Ez csak akkor lehetséges, ha az ember a Krisztussal való találkozásában megtisztul önző gondolataitól, vagy legalább *felülvizsgálja önző gondolatait*.

A másik kérdéskör: ***A teljesítmény. Csak az az ember számít, aki teljesít.***

Ez az életünkben naponta előforduló probléma. Teljesítmény kontrollokból áll a világunk. Már az óvodásokat kontrollálják teljesítményük szerint. Már ott szinte osztályozzák őket, aztán a kisiskolásokat, a nagyobb iskolásokat, a középiskolásokat és a felsőbb oktatásban. Van ennek is értelme, de nem lehet a világot így szemlélni. Ki az, aki teljesít? Ki tud teljesíteni többet? Itt bejön a verseny is. Mi van azzal, aki erre nem képes?

A kérdés az, hogy aki képes teljesíteni, az mennyire felelős?

Mennyire érzi át ezt a felelősséget?

Felelősségét a világért, a többi emberért.

Ez a fajta gondolkodás, amiből a felelősségtudat kimarad és csak a teljesítmény az, ami a középpontban van, ez oda vezet, hogy ha valakinek sikerül megöregedni, nem hal meg fiatalon, ha valaki tehát öreg lesz, még esetleg beteg is, akkor e szerint a gondolkodás szerint az az ember csak kiadással kapcsolatos tényező, tehertétel. Ijesztően jelentkezik ez a fajta következmény ebből a gondolkodásból. Ami miatt ezt különösképpen hangsúlyozom, az éppen az, hogy a mi hitünk a Krisztussal való kapcsolatunkból források.

***Ez a hit az , amely a felelősséget jelenti
 és ez alapvetően kegyelem!***

Ez az, amit alig tudunk elfogadni a teljesítmény centrikus gondolkodásunk miatt. Pál apostol hangsúlyozza: - Minden kegyelem. Hogy el ne bízam magamat, tövist kaptam a testembe. El ne felejtsem azt, hogy Isten segítségével vagyok képes arra, amire képes vagyok. - Hitünk gyengesége következtében egy hamis világszemlélet, életszemlélet alakul ki bennünk.

Azt hisszük, hogy képesek vagyunk egy emberarcú világot építeni. Laicizáltuk a történelmünket. Az emberi történelemből elüldöztük az Istent. Holott az isteni gondolkodás

szerint: “Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda.” Ez arról szól, hogy Isten és ember közös története az emberi történelem. Jaj nekünk, ha ez a fajta isteni szempont nincs jelen a mi történelmünkben. Akkor elhisszük azt, hogy ez az emberi világ, ez az ideig való világ a megoldások helye. Akkor elhisszük azt, hogy itt minden sikerül. Akkor elhisszük azt, hogy a technika, a civilizáció a tökéletesség felé viszi a világot. *Az eredmény, a haladás még nem tökéletesség.*

A haladás adta ajándékok mennyit segítettek nekünk embereknek? Háziasszonyok, mennyivel van több idejük, azért mert van mosógép, mosogatógép, porszívó és egyebek? Férfiak, amióta van számítógép és egyebek, mennyivel van több idejük? Mennyivel van több idejük egymásra? Gondolkodjunk.

A Krisztussal való kapcsolatunkból származik a hitünk. Élünk keresztényként ebben a világban! Dolgunk van, tennivalónk van, de keresztény emberként. Nekünk embereknek ezekre az értékekre, erre a szemléletre szükségünk van. Különben a világ elvárásai felmorzsolnak bennünket. Eltelik az életünk és alig ismertünk fel valamit az élet szépségeiből. Az élet a szépségét, a gazdagságát, egyszerűen a boldogságot csak az emberi kapcsolatainkban fedi fel. Semmi másban. Nagy dicsőséget jelenthetnek a sikerek. Örülhetünk a nagy eredményeknek, de ezeknek is csak abból a szempontból, hogy mennyire használ a többieknek.

***A legnagyobb siker az,
amikor a hitben egymással találkozhatunk
Isten előtti felelősségtudattal.***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Ebben az imádságban különösképpen is kérjük az Isten kegyelmét. El ne feledkezzünk arról, hogy Nála nélkül semmit sem tehetünk. El ne felejtjük azt, hogy az üdvösség az ajándék. Nekünk csak egy lehetőségünk van, hogy kapcsolatban vagyunk Jézus Krisztussal. Ha ezt komolyan gondoljuk, akkor ennek a kapcsolatnak vannak gyümölcsei. Ennyi az élet keresztény szemmel.

“Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ne felejtjük el, kinek mondta Jézus ezeket a szavakat. Nikodémusnak, aki éjszaka merte csak Jézust fölkeresni. Valószínűleg nem is tartozott igazából Jézushoz. Talán a keresztre feszítéskor sodródott egy kicsit közelebb. Hozzá arimateai Józseffel együtt. Neki mondta.

Nehogy abba a kísértésbe essünk, hogy tudjuk a tíz parancsolatot, meg a hiszekegyet...

***A hit nem a megismert igazságokról szól,
hanem a Krisztussal való kapcsolatunkról.
Kell a kegyelem!***

Mi Atyánk...